

Ur "Sörmlandsbygden 1946" (Vargar.)

En rätt levande bild av hur det kunde gå till inom Sörmland vid vargfångst i grop ger Amadeus Bianchini i en tidningsintervju med soldatänkan Lovisa Viktor till hennes 85-årsdag den 15 oktober 1922. Hon bodde i sin barndom vid Månadsede i Årdala. Hennes far hade att se efter en varggrop på åsen nedåt Långhalsen. Fem vargar kunde hon minnas man tagit i den. En gång — det var en trettondagsmorgon — hade tre stycken kommit ned i den, två honor och en hane. Gropen var sex alnar djup, men när gubben böjde sig ned för att lysa i gropen med sin lykta, reste hannen sig upp och hade så när tagit ned gubben i gropen. En av honorna drogo de upp med en snara. Hannen försökte de ta upp med en järntrådssnara, men han klippte av järntråden med tänderna. Det blev denna gång ingen annan råd än att skjuta honom. Den andra honan hade krupit ned under trävirket i botten.

En av de karlar, som hjälpte till med fångsten måste gå ned i gropen och dra fram henne. Ungefär ett tjog rävar togos varje år i gropen. Den sista skallgång Lovisa Viktor mindes, hade ägt rum då hon var 15 år, alltså 1852, då man emellertid ej fått något byte.

(Soldat Viktor, rote 468 Fyrby, Blacksta.)

Skallfogdarna, som var befälhavare vid vargskallen, hade ute på Fogdö sådana här mässingsbrickor som ämbetsstecken.

